

‘Hebbes!’ siste de rover. ‘Mee naar mijn hol!’
Maar dat moest ik natuurlijk wél even vragen.
Dus ik zei: ‘Ogenblikje’ en riep: ‘Pap, ik word
ontvoerd door een grote woeste rover. Mag dat?’
‘Ja hoor schat,’ riep mijn vader terug. ‘Als je
maar netjes je tanden poetst hè? Veel plezier!’

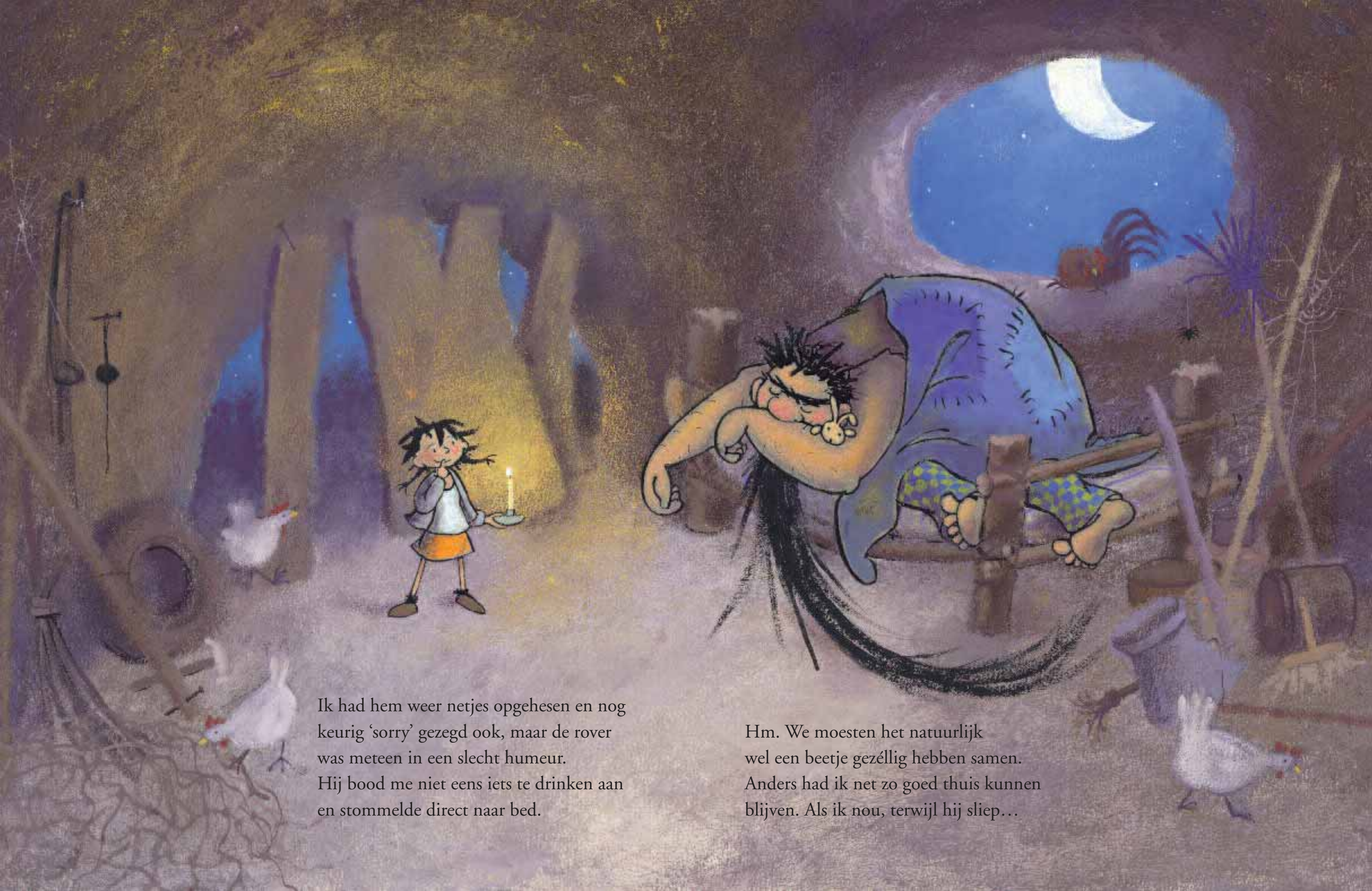
Ik was dan ook blij toen ik op een avond
plotseling een grote hand in mijn nek voelde.
Eindelijk iemand om mee te spelen!

En daar gingen we, de rover en ik, in een woeste galop door het woud. Ik had nog nooit eerder op een paard gezeten, en in het begin viel ik er bijna af. Gelukkig had de rover een handige baard.

Na een urenlange rit kwamen we bij
het rovershol. ‘Naar binnen!’ gromde de rover.
En ik wilde wel, maar ik kon in het donker de deur
niet vinden. Dus dat ik toen struikelde, en voor
de rover z’n voeten viel, en dat hij toen ook
struikelde, en bijna het ravijn in tuimelde,
nou, dat ging echt niet expres.

Ik had hem weer netjes opgehesen en nog keurig 'sorry' gezegd ook, maar de rover was meteen in een slecht humeur. Hij bood me niet eens iets te drinken aan en stommelde direct naar bed.

Hm. We moesten het natuurlijk wel een beetje gezellig hebben samen. Anders had ik net zo goed thuis kunnen blijven. Als ik nou, terwijl hij sliep...